

„הכוחות המזוינים המהוללים קמו כאיש אחד והרגו את סוכני הבוגדים. נטאטא את הכופרים מפלסטין השדודה!“

ציור של שמואל בק

שבדבריו המעניינים של העמית הגרמני שלנו יש שמץ כלשהו של הגזמה, פתחה. קול שיסע את דבריה בגסות. „לך יש נפט משלך. וגם לאמריקאים. מה איתנו?“ „אני מציע שנבדוק את האופציות“, התערב שר־הביטחון האמריקאי, קספר ויינברגר. „יש אצלנו תוכנית ישנה למישלוח כוח ישראלי מוצנח לשדות־הנפט הסעודיים. הם יוכלו להחזיק במקום במשך שבוע, עד שתגיע תיגבורת שלנו. נוכל לתקן את השרות תוך כמה שבועות.“

מיטרא צחק כבד. „אולי שכן. אך יגיע הנפט לבתי־החרושת שלנו? דרך אוכלוסיה מוסלמית, המוסתת עליידי כוהנהדת שלה? דרך מיצר־הורמוז שנחסם הבוקר עליידי האיראנים, בעזרת העיראקים? נגד ממשלת־הקצינים החדשה בריאד? ריבוננו של עולם, האם אתם עיוורים? יש מהפכה בעולם, ואתם מנפנים בשטויות האינ־פנטזיות של הגנרל שרון!“

הרטאנט ולהתפייס עם הסובייטים? שאל היפאני, במיכטאו המתנגן, „נצטרך כמובן לעשות ויתורים, אבל חומרת המצב...“

„או שאיש הזה הוא מטומטם או שהוא שחקן יותר טוב מכפי שחשבו בהוליווד“, חשב פראנסואה מיטראן, הוא לא אמר זאת בקול רם. ראש הסי־איי־אי התבקש למסור תחילה סקירה ממצה על המאורעות עד לאותו רגע. ראשי שרות־המודיעין המערביים הינהנו מדי פעם בראשיהם, כשהבוסים שלהם שלחו בהם מבטים שואלים. היו להם ידיעות דומות. „13 מדינות מוסלמיות התחוללו הפיכות שהצליחו, ונראה כי המישטרים החדשים שולטים במצב. כולם מוסלמיים אדוקים“, דיווח רב־המרגלים. „בשמונה מדינות המצב אינו ברור עדיין, ויש קרבות. בשאר המדינות המוסלמיות הצטרפו הממשלות הקודמות לגל החדש והבטיחו לבוא לקונגרס המוסלמי העומד להתקיים מחר כדי להחליט על ג'יהאד. חוץ מאלבניה“, ניסה האיש להתלוצץ. איש לא צחק.

„יש לנו ידיעה אחת טובה“, הוסיף, גם בכרטיס־המועצות, במחוזות המוסלמיים, יש אי־שקט רב. הסוכנים שלנו עושים שם עבודה טובה.“

„זה אידיאלי!“ אמר מיטראן, הפעם בקול רם. אבל איש לא היה מוכן להיכנס לוויכוח על נקודה זו. הראשון שדיבר אחרי הדיווח היה הלמוט קול. הוא שלח מבטים בלתי־מחמיאים באמריקאים. „לא אכנס לניתוח הגורמים שהביאו למצב הזה“, אמר, „למרות שהוזהרו את ידידינו האמריקאים פעמים רבות שתמיכתם הבלתי־מסוייגת בממי שלה הניאופאשיסטית בישראל תגרום לאסון עולמי. קולות היהודיים היו חשובים לכם יותר. עכשיו המצב הוא, לפי המומחים שלי, כך: בעוד ארבעה חודשים יעמוד העולם המערבי כולו במצב של מחסור חמור בדלק. לפי דעת המומחים שלי, יהיו כגרמניה תישעה מיליון מחוסרי עבודה, ובמערב אירופה וביפאן כחמישים מיליון. במיקרה כזה אפשר לצפות למהומות, שיביאו לפירוק נאט"ו, ובכמה מקומות לנסיגות הקומוניסטים להגיע לשילטון.“

ריקאיים ומישפחותיהם בריכוזים דמויי־מיבצרים, שהוכנו בעוד מועד. אך הם לא יכלו להציל את מיתקני־הנפט עצמם. כלילה שבין ה־27 וה־28 ביולי פוצצו מרבית בארות הנפט בסעודיה, בכוייית, בקטר, בכריין ובאמירויות המאוחדות. מאגר־הנפט הוצתו ובערו במשך ימים. כאשר התעורר העולם התעשייתי ב־28 בבוקר, הוא נמצא במצב הרה־שואה. אמנם, במערב היו די מאגר־נפט כדי להבטיח את הפעולה התקינה במשך חודשיים־שלושה, אך מעבר לזה היה מצב נואש.

כרחי חזיהאי ערב נעלמו מיתקני הנפט, האיית־אללה חומייני הודיע ברדי, בדרשה בגרמה להשתוללות היסטורית ברחבי המדינה, כי איראן מוכנה למות כרעב, תחת למכור עוד נפט למערב הארור התומך בישראל. „כל עוד קיימת מדינת הציונים הפושעים, מקוללי אללה הוורסי מיקרשיו, כל תימכר טיפה אחת של נפט מוסלמי לבנייה־השטן המערביים, התומכים בהם!“

היה זה איום שחרג מגבולות איראן. כי כמה שעות לפני כן הסתערו ההמונים השיעיים בכגראד על מיבצרי מישטרו של סראם חוסיין הסוני. הצבא, שרוב חייליו היו שיעים, סירב להישמע לפקודות הקצינים הסוניים. סראם עצמו הצליח להימלט לאחר המעוזים של המחתרת הכורדית בצפון, אך שילטונו נעלם כלא־היה. קבוצת קצינים זוטרים תפסה את השילטון והכריזה על קהילה האיטלאמית של עיראק. תוך שעה כרתה הסכם של שביתת־נשק עם איראן והומינה את חומייני לבוא לכגראד ולברך על המוגמר. בהודעה מס' 1 של המיפקדה המהפכנית הוכרו על הפסקה גמורה של ייצוא הנפט העיראקי למערב.

האיוב והבוגדים! מול חורבות אל־אקצה הקרושה, מול פני הכופרים הפושעניים, הכה נהיה אומה ערבית אחת, אומה מוסלמית אחת! כמו בימי צלאח־אל־דין אל־איובי, שעצמותיו קבורות ברמשק, נקם כאיש אחד כדי לטאטא את הכופרים מעל ארמתנו השדודה, ארמת פלסטין הסורית הנאנסת...“

היה זה הסינגון שהשתלט תוך שעות, במהירות מסחררת על מאות תחנות־שידור ברחבי המרחב, ממאראקש עד מוסול. המישטרים הערביים ניסו באופן קרחוני להתאים את עצמם לרוח החדשה, לפני שיאחרו את המועד. אך ברובם זה לא הועיל. הם נפלו בזה אחר זה, כמו בתי־קלפים. בארץ אחרי ארץ חזרה על עצמה התופעה, שנראתה תחילה ברחובות רמשק, והזכירה את המהפכה האיראנית מלפני כמה שנים: ההמונים יצאו להפגנות ספונטאניות ברחוב, כוחות־הביטחון ירו בהמונים והפילו מאות ואלפי קורבנות. ההמון הגזעם הסתער על אנשי־הביטחון וקרע אותם לגזרים, השליטים שביצעה הפיכה. הם היו אנשי האחים המוסלמים ופלגים אחרים של המחתרת המוסלמית, שהתארגנו במשך שנים ושהמינו להודמנות. כאשר ירד הלילה על יום־השישי הארום, לא היתה ממשלה אחת במרחב השמי שלא שיקשקה. השייח' אחמד זאקי אל־מיני, שר־הנפט הסעודי, די, שהמריא כמטוס פרטי מנמל־התעופה של ריאד בשעה 23.15, שלח מבט עצוב אחרון באורות העיר, לפני שנבלעו כחשכת חמידרכ. „זהו סופה של תקופה“, מילמל לעצמו, „האורות כבים. אנחנו חוזרים לימי־הביניים.“

אילו טם מטוס הפרטי של השייח' מזורחה, תחת לפנות מערבה, היה חוזה במראה בלתי־רגיל, מרהיב כשלעצמו: הלפיד הגדול ביותר של יום־השישי הארום. לפני תצות החלה המהומה הגדולה כשרות־הנפט הסעודיים. לאחר־מכן טענו שהיתה זאת נעילה מתוכננת, מוכנה מראש, של המחתרת האיראנית. אבל מעולם לא נמצאו הוכחות לכך. קציני־הביטחון האמריקאיים ריכזו עוד במרוצת אחר־הצהריים את עובדי־הנפט האמי